

РЕКТОРИ УНІВЕРСИТЕТУ

ДИШКАНТ Василь Степанович**Директор ОІВТУ (1930)**

Народився 30 квітня 1887 р. в Одеській області у родині робітників. Здобув середню спеціальну освіту в Одеському міському реальному училищі. Протягом 1904–1908 рр. ходив у морські рейси кочегаром і продовжував навчатися.

Із 1908 р. Василь Дишкант служив на військових кораблях Чорноморського флоту Російської імперії, зокрема на імператорських яхтах «Штандарт», «Звезда». За відмінну службу був нагороджений годинниками із зображенням герба династії Романових (за матеріалами архівно-слідчої справи УСБУ в Одеській області і свідченнями очевидців). За версією Василя Степановича, він служив на яхті «Царевна». Імператриця Марія Федорівна нагородила його срібними годинниками.

У 1914 р. пішов на фронт, а після закінчення війни з 1917 р. працював слюсарем у Таллінні (тоді Ревелі) у Російсько-Балтійському товаристві. Потім переїхав до Одеси, де став розпорядником і завідувачем судноремонтної майстерні в порту, начальником школи плавскладу й завідувачем факультету ОПІ.

Василь Дишкант брав безпосередню участь у нараді, яка тривала 12–13 квітня 1930 р. і стосувалася питання організації Одеського інституту інженерів водного транспорту. 12 червня 1930 р. цей вищий навчальний заклад був офіційно відкритий. На п'яти факультетах навчалася понад 1600 студентів.

Того ж року В. С. Дишкант очолив ОІВТ. Він опікувався організацією переведення до складу інституту двох відділень із Києва, суднобудівного факультету (із двома відділеннями — судномеханічним та корпусним) з Одеської політехніки, набором студентів, організацією навчального процесу тощо.

Наприкінці 1930 р. Василь Степанович був звільнений з посади директора інституту нібито за прорахунки в проведенні політики українізації в ОІВТі. Працював начальником школи плавскладу, старшим механіком на суднах, начальником Одеського відділення Регістру судноплавства, начальником механіко-суднової служби Чорноморського пароплавства.

У 1937 р. управління НКВС в Одеській області арештувало В. С. Дишканта як «ворога народу». Вирок — 15 років таборів із позбавленням цивільних прав на п'ять років. Під час відбування покарання він помер 3 березня 1943 р. у смт Єрцове Архангельської області.

У 1956 р. клопотання про перегляд справи Василя Дишканта подала його дружина. Через відсутність складу злочину справу було закрито й передано в архів.

МОСОРИН Андрій Іванович**Директор ОІВТУ (1931–1932)**

До призначення на посаду директора ОІВТУ 2 січня 1931 р. Андрій Мосорін працював директором морського технікуму у Ростові-на-Дону. Всупереч урядовим вказівкам він тривалий час не приїжджав до Одеси (можливо, будучи поінформованим про події, які відбувалися в інституті).

А. І. Мосорін очолював Одеський інститут інженерів водного транспорту до 21 березня 1932 р.

ДЕМИДОВ Михайло Дмитрович**Директор ОПВТУ (1932–1936)**

Народився 7 жовтня 1904 р. у м. Туапсе (Північно-Кавказький край Російської Імперії) у робітничій родині.

Навчався у грецькій школі, російськомовній міській початковій школі та міському вищому реальному училищі м. Туапсе (1912–1920). Працював кур'єром в управлінні Туапсинського порту, телеграфістом і навіть береговим матросом.

Потім плавав на суднах торговельного флоту, де пройшов шлях юнги, матроса, штурмана, помічника капітана. У 1927 р. Михайло Демидов закінчив Херсонський морський технікум, де опанував професію штурмана далекого плавання, та до 1929 р. обіймав посаду помічника начальника цього навчального закладу. Високоосвічений спеціаліст, він читав кілька навчальних курсів для курсантів технікуму, зокрема морехідну астрономію, навігацію і суспільствознавство.

Протягом 1930–1932 рр. Михайло Дмитрович був інспектором із підготовки кадрів водного транспорту, начальником сектору підготовки кадрів при Управлінні кадрами Наркомату водного транспорту.

У квітні 1932 р. його призначили на посаду директора ОПВТУ. То був складний період партійних чисток, боротьби з «троцькістами» і контрреволюціонерами у стінах Одеського Водного. Незважаючи на це, Михайло Демидов займався не тільки відновленням інституту (зумів налагодити його академічну та господарську роботу), а й долучався до різних практичних проектів всесоюзного значення. Уже в 1934 р. навчальний заклад став справжньою кузнею кадрів для морського флоту. За зразкову роботу наказом Наркомвуду від 1934 р. директор ОПВТУ був нагороджений легковим автомобілем «Форд».

Проте вже через два роки «за втрату класової пильності» Михайла Дмитровича виключили з партії і звільнили з посади. Потім його заарештували, а в 1937 р. Воднотранспортний суд Чорноморського басейну виніс вирок: 20 років виправно-трудових таборів і п'ять років позбавлення громадянських прав.

Відповідно до рішення Пленуму Верховного Суду СРСР у 1956 р. М. Д. Демидова реабілітували посмертно.

МАРТИНОВСЬКИЙ Володимир Сергійович**В. о. директора ОПВТУ (1936–1937)**

Народився 9 травня 1906 р. у м. Москва. У 1929 р. закінчив суднобудівний факультет (судномеханічне відділення) Одеського політехнічного інституту.

Під час організації ОПВТУ виконував обов'язки декана судномеханічного факультету, потім — завідувача навчальної частини.

В. С. Мартиновський був одним із перших аспірантів цього навчального закладу. У 1933 р. він став кандидатом технічних наук, наступного року йому було присвоєне звання доцента. Протягом 1936–1937 рр. виконував обов'язки директора інституту.

У роки Великої Вітчизняної війни Володимир Сергійович брав участь в обороні Севастополя (1941–1942), служив на Чорноморському флоті (1943), а потім був переведений на посаду викладача у Ленінградське вище військово-морське училище ім. Ф. Е. Дзержинського.

З 1944 р. він очолював кафедру військово-морської підготовки в Одеському вищому морському училищі. У цьому ж році був переведений на воєнно-морську кафедру Одеського інституту інженерів морського флоту. Потім до 1948 р. Володимир Мартиновський завідував кафедрою основ теплотехніки й термодинаміки, був проктором із навчально-наукової роботи.

У 1948 р. перейшов працювати до Одеського інституту харчової і холодильної промисловості, де протягом тривалого часу обіймав посаду ректора, захистив докторську дисертацію й одержав звання професора.

Володимир Степанович — фахівець у сфері термодинаміки низьких температур холодильних установок, автор і співавтор низки наукових праць (зокрема підручника «Суднові холодильні машини», 1947).

Він — заслужений діяч науки УРСР, почесний працівник морського флоту. Нагороджений медалями «За оборону Севастополя», «За оборону Кавказу».

Помер у 1973 р. в Одесі.

НІКОЛАЄВ Іван Олександрович**Директор ОПВТу (1937–1938)**

Народився у 1887 р. у м. Санкт-Петербург у робітничій сім'ї. З 11 років працював підручним ковалем у портових майстернях. У 1916 р. був мобілізований на фронт, звідти — у Червону гвардію, а потім пішов добровольцем у Червону армію, де перебував аж до 1922 р. У червоноармійських лавах Іван Ніколаєв став членом більшовицької партії.

У 1931 р. вступив на механічний факультет Одеського інституту інженерів водного транспорту.

На початку 1937 р. на обласному партактиві І. О. Ніколаєв був представлений як борець із «ворогами народу» у вищих навчальних закладах Одеси. Одразу після закінчення Водного інституту він став його директором.

У липні 1938 р. І. О. Ніколаєва заарештували як «члена контрреволюційної правотроцькістської терористичної організації», який нібито сформував контрреволюційну організацію, до складу якої ввійшли студенти і представники національної меншості.

Постановою військового прокурора 434-ї Воєнної прокуратури від 17 травня 1939 р. справу І. О. Ніколаєва відправили на дорозслідування, а в 1940 р. він був висланий до Комі АРСР. Помер 16 грудня 1941 р. в Ухт-Іжемському виправно-трудовому таборі.

ЗЕМСКОВ Дмитро Васильович**Директор ОПВТу (1938–1942)**

Дмитро Васильович Земсков очолював ОПВТ у роки репресій та на початку Великої Вітчизняної війни. Займався налагодженням роботи навчального закладу, організовував вивезення його працівників і матеріально-технічної бази в умовах масованих нальотів німецької авіації та бомбардування Одеси.

Уже в евакуації наказом Народного Комісара Морського флоту СРСР П. Ширшова від 16 червня 1942 р. Дмитро Васильович був призначений на посаду начальника сектору спеціалістів відділу кадрів НКМФ та звільнений від обов'язків директора ОПВТу. Замість нього директором інституту став О. В. Будницький.

БУДНИЦЬКИЙ Олександр Васильович**Директор ОПВТу (1942–1950)**

Народився 19 січня 1905 р. у м. Кіровоград у родині робітника. З 16 років працював у повітовому військовому комісаріаті писарем, а згодом став молодшим інструктором Всеобучу.

У 1925 р. О. В. Будницький отримав направлення на навчання до Одеського політехнічного інституту, який він успішно закінчив у 1929 р., отримавши диплом інженера-кораблестроителя.

Протягом 1930–1931 рр. був інженером на Севастопольському морському заводі, з 1935 до 1941 р. навчався в аспірантурі ОПВТу й водночас працював асистентом, завідувачем навчальної частини, доцентом.

Олександр Васильович захистив кандидатську дисертацію. Досліджував проблеми статичної конструкції днища суден та їх розрахунки під час докування. Серед оригінальних проєктів, у яких брав участь молодий вчений, — перший радянський лайнер, спроектований на замовлення Наркомводу, за який автори отримали Другу державну премію. Пізніше долучався до розробки глісера для морської бази й землечерпалки для Куяльницького лиману, скеледробарок на річці Єнісей (Сибір).

У 1941–1942 рр. Олександр Будницький обіймав посаду заступника директора з науково-навчальної роботи, водночас з 1941 до 1944 р. працював завідувачем об'єднаної кафедри опору матеріалів і будівельної механіки корабля. Він був одним із організа-

торів евакуації ОПВТу до Ростова-на-Дону, Самарканда, Астрахані. В 1944 р. Олександр Васильович був призначений начальником оперативної групи та отримав доручення створити морське училище (нині — Морехідне училище ім. О. І. Маринеска ОНМА) і вище морське училище в Одесі (Одеська національна морська академія), морське училище у Херсоні (Херсонська державна морська академія), а також підготувати матеріальну базу та штат працівників до реевакуації ОПВТу з Астрахані.

Протягом 1948–1951 рр. О. В. Будницький очолював кафедру будівельної механіки корабля ОПМФу, упродовж 1951–1965 рр. — кафедру опору матеріалів ОПІ. Потім перейшов працювати до Одеського технологічного інституту харчової промисловості ім. М. В. Ломоносова.

Нагороджений орденами Трудового Червоного Прапора, «Знак Пошани», медалями. Він — почесний працівник морського флоту.

Помер у 1965 р. в Одесі.

ГРИГОРОВ Іван Павлович

Директор ОПВТу (1950–1952)

Народився 24 березня 1911 р. на Полтавщині у робітничій сім'ї. Після закінчення школи працював робітником на різних підприємствах, потім здобув освіту у Ленінградському технологічному інституті.

У 1939 р. закінчив Ленінградський гідрографічний інститут, де отримав кваліфікацію «Інженер гідрограф-геодезист». Під час навчання І. П. Григоров брав участь у різних арктичних експедиціях, працював матросом і штурманом на суднах далекого плавання, долучався до геодезичних робіт на Крайній Півночі.

У 1939 р. він вступив до аспірантури, а в липні 1941 р. добровольцем пішов на фронт. Його участь у Великій Вітчизняній війні була відзначена урядовими нагородами, серед яких — орден Червоної Зірки.

Після демобілізації в 1942 р. Іван Павлович отримав направлення на роботу в систему Головопівнічморшляху — у гідрографічне управління, де пропрацював понад п'ять років на різних керівних посадах, зокрема був начальником гідрографічної бази в порту Тіксі.

У 1947 р. І. П. Григоров продовжив навчання в аспірантурі Вищого арктичного морського училища (Ленінград), де водночас займався викладацькою діяльністю. У 1949 р. у Ленінградському державному університеті захистив кандидатську дисертацію. Наступного року йому було присвоєно вчене звання доцента на кафедрі судноводіння і він очолив ОПМФ.

Іван Павлович зробив великий внесок у розвиток інституту. Він заснував та очолив кафедру геодезії, ініціював обладнання кабінету геодезії новими приладами. Відтак на якісному новому рівні почали проводитися лабораторні роботи з вивчення приладів і навчальна чотиритижнева геодезична практика. З ініціативи директра інституту студенти проходили виробничу практику на будівництві Каховської ГЕС. З 1950 р. ОПМФ почав готувати фахівців для країн Європи, Азії, Африки й Латинської Америки.

І. П. Григоров читав курси «Інженерна геодезія» на гідротехнічному факультеті та «Судноводіння» на факультеті експлуатації водного транспорту (нині — факультет транспортних технологій і систем). Його наукові праці присвячені безпеці судноплавства, питанням прикладної геодезії, зокрема геодезичним роботам у будівництві.

Іван Григоров активно займався громадською діяльністю, був депутатом Одеської міської ради.

У 1954 р. він перейшов у Ленінградське вище морехідне училище. Того ж року був обраний завідувачем кафедри геодезії Дніпропетровського інженерно-будівельного інституту, де пропрацював до 1978 р. За цей період пройшов шлях декана, секретаря парткому, ректора інституту, доцента кафедри геодезії.

Мав десять урядових нагород, зокрема орден Трудового Червоного Прапора.

І. П. Григоров — інженер-капітан морського флоту I рангу.

КОРОБЦОВ Іван Максимович**Директор ОПВТу-ОПМФу (1952–1959)**

Народився 17 лютого 1904 р. у с. Брянцівка Артемівського району Сталінської (сьогодні Донецької) області у сім'ї працівника заводу «Донсода».

Трудовий шлях розпочав учнем на шахті, потім протягом п'яти років був кочегаром на суднах торгфлоту Азовського й Чорного морів, успішно закінчив робітфак.

У 1928 р. І. М. Коробцов вступив на водний факультет Московського інституту інженерів транспорту. Після завершення навчання у 1932 р. молодий фахівець-судномеханік був призначений на посаду директора канонерського СРЗ у Ленінграді. Протягом 1933–1938 рр. працював головним інженером Балтійського морського пароплавства, з 1938 до 1940 р. — начальником механіко-суднової служби та головним інженером Далекосхідного морського пароплавства. За рік до початку Великої Вітчизняної війни Іван Максимович очолив Академію водного транспорту та Центральний науково-дослідний інститут водного транспорту (Ленінград).

Упродовж 1941–1943 рр. він був головним контролером Наркомату Держконтролю СРСР, начальником Центрального управління технічної експлуатації Наркомфлоту, а протягом 1943–1947 рр. — начальником Балтійського морського пароплавства, головним інженером Морського реєстру СРСР.

І. М. Коробцов брав участь у розробці технічних умов і здійсненні зимової експлуатації першого у Радянському Союзі залізобетонного плавдоку (Ленінград), ремонті та технічному обслуговуванні суден Нафтофлоту для забезпечення безперебійного подавання пального Сталінградському й іншим фронтам, налагодженні роботи флоту в умовах блокади Ленінграда і наближення лінії фронту наприкінці 1943 р. Особисто забезпечував перевезення трофейного устаткування з Німеччини для відновлення зруйнованих під час війни портів. Нагороджений медаллю «За оборону Ленінграда».

У 1947–1948 рр. він виконував обов'язки начальника (а впродовж 1950–1952 рр. був начальником) Сахалінського морського пароплавства (м. Холмськ), а в 1948–1950 рр. очолював Головне управління флоту та портів (м. Владивосток).

З 1952 до 1960 р. Іван Максимович працював директором ОПМФу. Протягом 1960–1970 рр. був доцентом, завідувачем кафедри технології суднобудування і судноремонті. За період його роботи в інституті підвищено рівень навчальної, науково-дослідної діяльності закладу, відкрито нові кафедри, зміцнено матеріальну базу.

І. М. Коробцов — автор більше 30 наукових праць, трьох підручників із ремонту й експлуатації флоту.

Він — інженер-генерал-директор морського флоту II рангу. Нагороджений орденом Вітчизняної війни I ст., двома орденами Трудового Червоного Прапора, сімома медалями.

Помер 1 червня 1970 р. в Одесі.

КОСТЮКОВ Олександр Олександрович**Ректор ОПМФу (1959–1971)**

Народився у 1909 р. у м. Севастополь у сім'ї суднового машиніста. Після смерті батька разом із братом протягом 1920–1925 рр. перебував у дитячому будинку. Трудовий шлях розпочав вантажником в Одеському порту, водночас навчався на робітфаци.

У 1932 р. із відзнакою закінчив суднобудівний факультет Одеського інституту інженерів водного транспорту і вступив до аспірантури. В 1936 р. захистив кандидатську дисертацію, а у 1938 р. йому присвоєно звання доцента.

У 1939 р. О. О. Костюков був призначений на посаду завідувача кафедри теорії корабля. Під час евакуації, протягом 1941–1944 рр., очолював об'єднану кафедру архітектури і теорії корабля, а також працював деканом кораблебудівного факультету ОПВТу.

Після повернення з евакуації Олександр Олександрович став завідувачем навчальної частини. З 1949 р. — заступник директора з наукової і навчальної роботи. Упродовж 1954–1956 рр. навчався у докторантурі Інституту механіки АН УРСР.

З 1956 р. він обіймав посаду заступника директора з навчальної частини. Через два роки йому було присвоєно вчений ступінь доктора технічних наук. У 1958 р. став завідувачем кафедри теорії корабля, а з грудня 1959 до 1971 р. очолював ОПМФ.

Під керівництвом Олександра Костюкова викладачі і студенти цього вищого навчального закладу почали займатися програмуванням — були створені групи з вивчення програмування на ЕОМ, з допомогою яких здійснювалася автоматична обробка результатів випробування моделей кораблів (випуск першої групи відбувся вже в 1963 р.). Також було реконструйовано дослідний басейн, споруджено суднобудівельну майстерню, зміцнено зв'язки з судноремонтними заводами, а плавальна практика частіше проходила із заходженням у порти Бейрута, Гавани, Генуї.

У 1969 р. завдяки зусиллям інституту при судноремонтному заводі створений університет техніко-економічних знань для інженерів та робітників. ОПМФ співпрацював з Інститутом океанології АН СРСР, інститутами і відділеннями Академії наук СРСР, Чорноморським морським пароплаством, Одеським торговельним портом.

Олександр Александрович — знаний вчений у сфері теорії корабля, автор низки фундаментальних наукових праць. За монографію «Теорія корабельних хвиль і хвильового опору» у 1960 р. отримав премію ім. О. М. Крилова. Нагороджений орденами Леніна, Трудового Червоного Прапора, медаллю «За доблесну працю у Великій Вітчизняній війні 1941–1945 рр.». Він — заслужений діяч науки УРСР, почесний працівник морського флоту. Його іменем назване навчально-виробниче судно ММФ СРСР.

Помер у 1976 р. в Одесі.

КОВАЛЕНКО Микола Гнатович

Ректор ОПМФу (1971–1978)

Народився у 1919 р. на Донеччині. У 1937 р. вступив на судномеханічний факультет ОНВТУ та почав працювати бригадиром різальників на Одеському сталепрокатному заводі. У роки сталінських репресій студент Микола Коваленко не побоявся виступити на захист своїх наставників, викладачів інституту, серед яких, зокрема, був доцент, викладач нарисної геометрії М. Г. Де-Метц.

На початку Великої Вітчизняної війни Микола Гнатович закінчив Одеське артилерійське та добровольцем пішов на фронт. Молодий лейтенант пройшов шлях начальника розвідки дивізії, командира батареї. Брав участь в обороні Сталінграда, визволяв Україну, а потім Румунію, Польщу, Німеччину, Чехословаччину. Нагороджений орденами Олександра Невського, Червоної Зірки.

Протягом 1946–1949 рр. продовжував навчання в Одеському Водному. Як один із кращих студентів проходив плавпрактику на суднах, що заходили до портів Палестини, Італії, Франції, США. Закінчивши інститут, залишився працювати лаборантом на кафедрі парових турбін. Активно долучався до відродження навчального закладу після евакуації.

У 1952 р. М. Г. Коваленко перейшов на викладацьку роботу. Через рік був призначений на посаду завідувача навчальної частини ОПМФу, а потім — декана новоствореного вечірнього відділу.

Наукові розробки Миколи Гнатовича використовувалися на провідних підприємствах машинобудівної галузі.

З 1959 р. він обіймав посаду секретаря РК КПУ, водночас продовжував займатися викладацькою й науковою діяльністю. У 1961 р. став секретарем міськкому партії, а в 1963 р. очолив облпрофраду.

У 1971 р. М. Г. Коваленко очолив Одеський інститут інженерів морського флоту. У період його керівництва навчальний заклад став справжнім центром наукової роботи галузі, покращилася якість підготовки його випускників, сформувалася потужна матеріально-технічна база, розширилися зв'язки з виробництвом. Так наприкінці 70-х рр. ХХ ст. обсяг госпдоговірних тем становив майже мільйон карбованців. Учені працювали над науковим прогнозуванням, пошуком раціональних автоматизованих схем суднових силових установок; тривав пошук підвищення ефективності використання портів споруд тощо. Лише у 1973 р. ОПМФ запровадив у виробництво результати 50 робіт.

На базі інституту Академія наук СРСР почала проводити семінари з проблем викладання курсу теорії механізмів та машин, програмованого навчання.

У 1973 р. Микола Гнатович був обраний на посаду професора.

Вийшовши на пенсію у 1981 р., він не залишав рідного Водного і до 2000 р. працював професором кафедри теорії механізмів, машин та деталей.

Нагороджений грамотою Міністерства морського флоту СРСР.

ЗАГОРУЙКО Василь Онисимович**Ректор ОПМФу (1978–1989)**

Народився 24 грудня 1927 р. у м. Тирасполь (Молдова) в сім'ї українського походження. До початку війни закінчив сім класів школи. Протягом 1945–1951 рр. служив у лавах Радянської армії. Після демобілізації протягом півроку працював шофером на підприємстві «Торгмортранс».

У 1951 р. В. О. Загоруйко вступив на судномеханічний факультет ОПМФу, а в 1956 р. отримав диплом із відзнакою за спеціальністю «Суднові машини та механізми».

Протягом кількох років працював майстром механічного цеху на Одеському судноремонтному заводі, а потім інженером-конструктором у конструкторському бюро Чорноморського морського пароплавства.

З 1960 р. займався викладацькою і науковою роботою в ОПМФі. Як асистент Василь Онисимович брав участь у створенні лабораторії холодильних машин та підготовці навчальної лабораторної бази для студентів.

У 1965 р. він захистив кандидатську дисертацію і став деканом судномеханічного факультету. У 1975 р. захистив докторську на тему «Процеси та апарати продуктивних виробництв». З 1977 р. В. О. Загоруйко — професор, а з 1978 р. — ректор Одеського інституту інженерів морського флоту.

Під його керівництвом навчальний заклад розширив свої площі, будувалося житло для працівників, студентський гуртожиток. Було відрито сім філій кафедр на виробництвах. Василь Онисимович заснував школу з розробки проблеми гідротермічної рівноваги і нестандартної тепло- та масопередачі, учасники якої почали розробляти методи збереження вологих вантажів у трюмах транспортних суден. Інститут активно займався госпрозрахунковою тематикою.

Ректор керував програмою «Теорія потенціалів перенесення вантажів» Відділення фізико-технічних проблем енергетики АН УРСР, був членом бюро Південного наукового центру АН УРСР, бюро Науково-технічної ради ММФ СРСР. Він також очолював Одеське відділення товариства дружби «Канада-СРСР».

У 1989 р. Василь Онисимович почав працювати на посаді професора кафедри теоретичних основ суднової енергетики та холодильних машин.

В. О. Загоруйко — учений у сфері термодинаміки і теплофізики вологих матеріалів, зокрема тих, які транспортують морем. Був автором та співавтором багатьох наукових праць, серед яких фундаментальна робота «Термодинаміка і теплофізика вологих матеріалів» (1995).

Нагороджений орденом Трудового Червоного Прапора, удостоєний звання «Почесний працівник морського флоту».

Помер 27 лютого 2003 р. в Одесі.

ВОРОБИЙОВ Юрій Леонідович**Ректор ОПМФ-ОДМУ-ОНМУ (1989–2003)**

Народився у 1937 р. у м. Одеса в сім'ї військового інженера. У 1960 р. із відзнакою закінчив кораблебудівний факультет Одеського інституту інженерів морського флоту. Працював майстром корпусного цеху Іллічівського судноремонтного заводу.

Протягом 1962–1965 рр. Ю. Л. Воробійов навчався в аспірантурі alma mater, після закінчення якої обіймав посади асистента кафедри теорії корабля (1965–1976), потім — доцента. З його ініціативи розпочалося широке використання обчислювальної техніки в навчальному процесі, були створені та запроваджені на практиці розробки у сфері теорії корабля на кораблебудівному факультеті. Юрій Леонідович також створив нову програму курсу «Статика корабля».

Упродовж 1973–1976 рр. очолював кораблебудівний факультет ОПМФу. У 1976 р. став завідувачем кафедри теорії і проектування корабля.

У 1989 р. призначений на посаду ректора інституту.

У 90-ті рр. XX ст. у морському університеті істотно підвищився технічний рівень підготовки морських фахівців для близького та далекого зарубіжжя. У 1995 р. Британський інститут морських інженерів акредитував чотири механічні спеціальності ОДМУ, а його ректор був обраний почесним членом цього товариства.

Юрій Леонідович створив наукову школу, яка проводить фундаментальні дослідження у сфері гідродинаміки судна. Підготував більше 20 кандидатів (серед них — п'ятеро зарубіжних учених) і двох докторів наук. Розробив «Норми проектування морських каналів» для морського транспорту, які забезпечили їх використання відносно маневрувальних якостей суден, як цього вимагає ІМО. Науковці, які входять до школи, видали низку монографій і навчальної літератури.

Монографія Ю. Л. Воробйова «Гідродинаміка судна у стисненому фарватері» одержала першу премію з гідромеханіки Центрального правління науково-технічного товариства кораблебудівної промисловості ім. акад. О. М. Крилова в Росії (1992).

Науковець брав участь у міжнародних конгресах, симпозіумах, конференціях у Болгарії, Великобританії, Італії, Китаї. Як член радянської делегації долучався до роботи Міжнародного конгресу з судноплавства у Канаді.

Був автором і співавтором низки наукових робіт, серед яких «Розвиток методів розрахунку гідродинамічних характеристик хитавиці шпангоутних контурів» (1986), «Математичні моделі й методи в розрахунках на ЕОМ» (1992), «Maritime and inland navigation coastal problems of Ukraine» (1995). Вчений ініціював заснування збірника «Вісник Одеського національного морського університету» (1997), «Технічні засоби освоєння континентального шельфу» (2003).

Ю. Л. Воробйов — академік Транспортної академії України, віце-президент та академік Академії корабельних наук України, дійсний член Британського королівського товариства інженерів-кораблебудівельників. Заслужений працівник народної освіти України.

Помер 28 жовтня 2010 р. в Одесі.

МОРОЗОВА Ірина Володимирівна

Ректор ОНМУ (з 2003 р.)

Народилася 31 жовтня 1953 р. у м. Санкт-Петербург. У 1976 р. закінчила Одеський Інститут інженерів морського флоту за спеціальністю «Економіка й організація водного транспорту» та почала працювати в Естонському морському пароплавстві. Протягом 1976–1979 рр. навчалася в аспірантурі ОІМФу, а з 1991 до 1994 р. — у докторантурі. У 1987 р. захистила кандидатську дисертацію, а в 1997 р. — докторську.

Упродовж 1980–1991 рр. І. В. Морозова пройшла шлях молодшого наукового співробітника, асистента, старшого викладача, доцента. Протягом 1997–2002 рр. була деканом факультету транспортних технологій та систем. У 2002 р. їй було присвоєне вчене звання професора і вона очолила кафедру експлуатації морських портів. Ірина Володимирівна викладала курси «Математичне програмування», «Логістика», «Транспортно-експедиційна робота». В 2002 р. брала участь у форумі «Дунайська зустріч», відвідала США, Великобританію, Нідерланди.

Активно працювала над розробкою складових нормативного та навчально-методичного забезпечення, долучалася до проекту TEMPUS-TACIS «Навчання спеціалістів у галузі транспортного менеджменту» в Генуї.

У травні 2003 р. Ірина Володимирівна стала ректором ОНМУ. Під її керівництвом університет приєднався до Болонського процесу, удосконалює нові методи оцінювання знань студентів.

Головний напрям наукових досліджень І. В. Морозової — економіко-математичне моделювання, логістика. Фахівець у сфері економіки й організації водного транспорту, вона є автором понад 70 наукових робіт, монографій, книги «Перспективи українського флоту у перевезеннях по внутрішніх водних шляхах Європи» (у співавторстві, 2005), де проаналізовано особливості перевезень на Дунаї та показано транспортний потенціал України.

Нагороджена орденом Нестора Літописця II ст., Почесною грамотою Кабінету Міністрів України, знаком МОН України «За наукові досягнення».

